

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003257 16 Кж
Бања Лука, 14.4.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог М.Б., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Добоја и браниоца оптуженог, адвоката Ј.Х. из Б., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003257 15 К од 10.12.2015. године, након одржане сједнице вијећа, којој је присуствовао републички тужилац Бранко Митровић, а у одсуству, уредно обавијештених оптуженог и његовог браниоца, донио је дана 14.4.2016. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца из Добоја и браниоца оптуженог М.Б., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003257 15 К од 10.12.2015. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003257 15 К од 10.12.2015. године, оглашен је кривим оптужени М.Б., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Добоја и бранилац оптуженог, адвокат Ј.Х. из Б.

Окружни тужилац из Добоја је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом, за кривично дјело за које је оглашен кривим том пресудом, изрекне казна затвора у дужем временском трајању. Аргументима из жалбе, оспорава се правилност оцјене околности од значаја за висину казне, са тврдњом да, утврђене олакшавајуће околности, образложене у побијаној пресуди, нису доведене у везу

са начином и околностима извршења дјела, посебно чињеницом да је оштећена, К.М. била старије животне доби, да је остала сама и незаштићена у мјеста Ј., општина О., за вријеме оружаног сукоба у БиХ након успостављања фактичке власти војске РС на том подручју, што по ставу из жалбе има карактер отежавајућих околности, јер указује на безобзирност у извршењу кривичног дјела и убиства оштећене, као цивилног лица.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио, како наводи, из свих жалбених разлога из одредбе члана 310. ЗКП РС, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи одговорности или пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске. У образложењу жалбе нису изнесени аргументи за било који од облика битних повреда одредаба кривичног поступка, прописаних у одредби члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС. У суштини, жалбеним приговорима се оспорава правилност оцјене доказа изведених на главном претресу, са тврдњом да првостепени суд, није оцијенио те доказе на начин како је то прописано у одредби члана 295. став 2. ЗКП РС, првенствено исказ свједока М.П., који је заинтересован за исход овог поступка и тиме пристрасан, чиме се доводи у сумњу вјеродостојност његовог исказа у цјелини. Слиједом наведеног, жалбом се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да је оптужени починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, за које је том пресудом оглашен кривим.

Одговори на жалбе нису поднесени.

У сједници другостепеног вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, у одсуству, уредно обавијештених оптуженог и његовог браниоца, републички тужилац Бранко Митровић је изложио жалбу окружног тужиоца из Добоја, остајући код жалбених приговора и приједлога. Предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, не може се оспорити правилност чињеничних утврђења и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди за закључак да је оптужени, критичног дана, кршећи правила међународног права, садржана у члану 3. став 1 тачка а) 4. Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12.08.1949. године и члану 13. став 2 у вези са чланом 4. став 1. и 2. тачка а) Допунског протокола уз наведену конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба од 08.06.1977. године, за вријеме оружаног сукоба у БиХ, лишио живота једно цивилно лице хрватске националности, оштећену К.М., која није припадала нити једној оружаног формацији, нити је учествовала у војним операцијама, на начин да је, тачно неутврђеног дана у временском периоду од мјесеца августа 1992. године до краја мјесеца септембра исте године, у мјесту Ј., општина О. (сада општина В.), након што је у наведеном мјесту успостављена контрола ВРС, заједно са Д.Б., М.П., Љ.П. и Ј.П., трактором дошао у наведено село, те када је дошао у близину куће оштећене, узео пушку која се налазила на приколици трактора, отишао у

кућу у којој се налазила оштећена, испалио више хитаца у њеном правцу, погодивши је у предјелу тијела, услед чега је оштећена преминула и тиме починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, за које су том пресудом оглашен кривим.

Овакав закључак је резултат правилне оцјене исказа свједока М.П., Љ.П. и Ј.П., као очевидаца критичног догађаја.

Наведени докази, и по оцјени овог суда, представљају ваљану основу за закључак да је оптужени извршио предметно кривично дјело, на начин описан у изреци побијане пресуде. Разлике у исказима ових свједока, као и оне из истраге и на главном претресу, првенствено свједока Ј.П., које потенцира жалба, као непристрасног свједока, оспоравајући тиме правилност чињеничних утврђења, правилно је оцијенио првостепени суд у закључку да те разлике не доводе у сумњу вјеродостојност исказа ових свједока у погледу тврдњи да је оптужени, из групе лица који су, критичне прилике дошли до куће оштећене, ушао у њену кућу, након чега су се чули пуцњи. Њихова међусобна комуникација, непосредно након тога, о чему сагласно потврђују сви наведени свједоци, која има карактер и вербалног сукоба у виду критике и противљења радњама оптуженог, својим садржајем, и по оцјени овог суда, у потпуности потврђује правилност закључка из побијане пресуде о идентитету оптуженог, као извршиоца дјела.

Ради тога су без основа жалбени приговори којима се оспорава правилност оцјене исказа свједока М.П., Љ.П. и Ј.П. и указује на повреду одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС.

Истог карактера су и жалбени приговори којима се оспорава правилност оцјене исказа оптуженог и ваљаност разлога датих, за његово неприхватање, као вјеродостојног. Наиме, и по оцјени овог суда, исказ оптуженог, у дијелу тврдњи да критичне прилике, није улазио у кућу оштећене, не одређујућу при томе ко је од присутних из групе то чинио (па ни М.П. који је у вријеме извршења дјела имао 16 година), у супротности су са исказима наведених свједока очевидаца и правилно је оцијењен у побијаној пресуди, у складу са одредбом члана 304. став 7 ЗКП РС.

Све ове доказе, те исказе свједока А.У., коме је оштећена тетка, М.Ј., као истражитеља за ратне злочине у ПУ О. и З.Ч., који је, по налогу кантоналног тужилаштва О., саслушавао М.П. у вези са предметним кривичним дјелом, првостепени суд је савјесно и правилно цијенио, појединачно и у међусобној повезаности са исказима свједока М.П., Љ.П. и Ј.П. и исказом оптуженог, ради чега се правилност такве оцјене, а у вези са тим и ваљаност датих разлога за одлучне чињенице, не може оспорити жалбеним приговорима.

Цијенећи наведено, на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог из изреке побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у вези са аргументима из жалбе тужиоца а браниоца оптуженог у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС и проширеног дејства жалбе.

Првостепени суд је правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, садржане у одредби члана 41. став 1. КЗ СФРЈ, које су, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, од значаја за висину казне и дао им правилан значај.

Разлоге за такав закључак, дате у образложењу побијане пресуде, као ваљане, овај суд прихвата у цјелости, налазећи да је казна затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) мјесеци, за убиство цивилног лица, у околностима које се потенцирају у жалби тужиоца, правилно одмјерена. Изречена казна је одмјерена у законом прописаним границама за почињено кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, те уз правилну оцјену свих утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности.

За све те околности, оцјењене појединачно и у међусобној повезаности, дато је аргументовано и ваљано образложење у побијаној пресуди, тако да је, и по оцјени овог суда, изречена казна затвора, потребна мјера казне за остварење опште сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 33. КЗ СФРЈ, у њеном специјалном и генералном облику.

Из наведених разлога и на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић